

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudcem Mgr. Alexandrem Kryslem v právní věci žalobce **M.O.**, zastoupeného JUDr. Janou Bodlákovou, advokátkou se sídlem Karlovy Vary, Cihelní 14, proti žalovanému **Krajskému úřadu Karlovarského kraje**, se sídlem Karlovy Vary, Závodní 353/88, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 16.11.2011, č.j. 3375/DS/11-3,

t a k t o:

- I. Žaloba se z a m í t á.**
- II. Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d ň ě n í

Žalobce se žalobou domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 16.11.2011, č.j. 3375/DS/11-3 (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým bylo zamítnuto její odvolání proti rozhodnutí Magistrátu města Karlovy Vary (dále jen „prvoinstanční orgán“) ze dne 15.9.2011, č.j. 6799/OD-P/11/Fi (dále jen „prvoinstanční rozhodnutí“), a toto rozhodnutí bylo potvrzeno.

Prvoinstančním rozhodnutím bylo rozhodnuto o tom, že žalobce „*je vinen spácháním přestupků, kterých se dopustil tím, že dne 7. 3. 2011 ve 14:20 hodin, na silnici I. třídy číslo 20, mezi obcemi Karlovy Vary - Doubí, Jenišov, při nájezdu do křižovatky s kruhovým objezdem před obchodním centrem Globus, ve směru jízdy od obce Karlovy Vary - Doubí, při řízení motocyklu tovární značky Peugeot S1B, státní poznávací značky X, jako řidič vozidla jedoucí za jiným vozidlem neponechal za ním dostatečnou bezpečnostní vzdálenost, aby se*

mohl vyhnout srážce v případě náhlého zastavení vozidla, které jelo před ním, když řidička osobního motorového vozidla tovární značky Škoda Octavia, registrační značky X, M.J., zastavila své vozidlo před vjezdem do křižovatky, nestačil již na toto reagovat a s motocyklem narazil do zadní části vozidla Škoda Octavia, čímž způsobil dopravní nehodu, při které byla způsobena na každém ze zúčastněných vozidel, včetně přepravovaných věcí, hmotná škoda nepřevyšující zřejmě částku 100 000 Kč, poté jako řidič, který měl účast na dopravní nehodě, neprodleně nezastavil vozidlo, v tomto konkrétním případě, kdy nevznikla povinnost oznámit nehodu policii, neprokázal svou totožnost a nesdělil údaje o vozidle, které mělo účast na dopravní nehodě, nesepsal společný záznam o dopravní nehodě, který měl neprodleně předat pojistiteli a z místa dopravní nehody ujel, dále se na výzvu policisty nepodrobil vyšetření podle zvláštního právního předpisu ke zjištění, zda není ovlivněn alkoholem. Tím, že se obviněný M.O., jako řidič, na výzvu policisty nepodrobil vyšetření podle zvláštního právního předpisu ke zjištění, zda není ovlivněn alkoholem, porušil právní povinnost danou mu ustanovením § 5 odst. 1 písm. f) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění pozdějších předpisů, a porušením této právní povinnosti naplnil skutkovou podstatu přestupku proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích dle ustanovení § 22 odst. 1 písm. d) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů. Tím, že obviněný M.O., jako řidič vozidla jedoucí za jiným vozidlem neponechal za ním 1 dostatečnou bezpečnostní vzdálenost, aby se mohl vyhnout srážce v případě náhlého zastavení vozidla, které jelo před ním, porušil právní povinnost danou mu ustanovením § 19 odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění pozdějších předpisů, a porušením této právní povinnosti způsobil dopravní nehodu, při které byla způsobena na každém ze zúčastněných vozidel, včetně přepravovaných hmotná škoda nepřevyšující zřejmě částku 100 000 Kč, naplnil skutkovou podstatu přestupku bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích dle ustanovení § 22 odst. 1 písm. l zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů. Tím, že podezřelý M.O., jako řidič, který měl účast na dopravní nehodě, neprodleně nezastavil vozidlo, porušil právní povinnost danou mu ustanovením § 47 odst. 2 písm. a) zákon 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon silničním provozu), ve znění pozdějších předpisů, dále tím, že podezřelý M.O., jako účastník dopravní nehody neprokázal svou totožnost, nesdělil údaje o vozidle, které mělo účast na dopravní nehodě, a v tomto konkrétním případě, kdy nedošlo ke zranění osob, ani k hmotné škodě, která převyšovala zřejmě částku 100 000 Kč na některém ze zúčastněných vozidel, tedy nevznikla povinnost oznámit nehodu policii, nesepsal společný záznam o dopravní nehodě, porušil právní povinnosti dle mu ustanovením § 47 odst. 3 písm. f), g) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění pozdějších předpisů, a porušením těchto právních povinností naplnil skutkovou podstatu přestupku proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích dle ustanovení § 22 odst. 1 písm. j) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů. Za uvedené přestupky správní orgán obviněnému podle ustanovení § 22 odst. 4 zákona 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů, ve společném řízení dle § 57 odst. 1 zákona č. 200/1990 Sb. o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů ukládá a) pokutu ve výši 29.000 Kč a b) zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel na dobu 18 měsíců ode dne nabytí právní moci tohoto rozhodnutí; do doby zákazu činnosti se podle § 118c zákona 361/2000 Sb., o provozu na pozemních

komunikacích, započítává doba zadržení řidičského průkaz a to ode dne 7.3.2011, to je ode dne zadržení řidičského průkazu policistou podle § 118b zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, do data nabytí právní moci tohoto rozhodnutí. Současně se obviněnému podle § 79 odst. 1 zákona č. 200/1990 Sb. o přestupcích v platném znění v souladu s vyhláškou Ministerstva vnitra České republiky č. 231/1996 Sb., kterou se stanov paušální částka nákladů řízení o přestupku, ukládá povinnost uhradit zákonem stanovené paušální náklady řízení ve výši 1.000 Kč“.

Žalobce žalobu odůvodnil dvěma žalobními body.

V prvním žalobním bodu žalobce namítal, že žalovaný při vydání napadeného rozhodnutí vycházel ze spisového materiálu shromážděného prvoinstančním orgánem, který však vzal bez dalšího za prokázaný, aniž by ho s ohledem na námitky žalobce podrobil nějakému přezkoumání. Žalovaný se v napadeném rozhodnutí rovněž řádně nevypořádal s námitkami vznesenými žalobcem, a to zejména s námitkou žalobce ke způsobu hodnocení výpovědi svědku navržených žalobcem a věrohodností výpovědi M.J. Žalovaný se v napadeném rozhodnutí s jednotlivými námitkami žalobce vypořádává tak, že buď zcela přejímá argumentaci použitou v prvoinstančním rozhodnutí, nebo pouze obecně konstatuje, že k prvoinstanční orgán postupoval zcela v souladu s principy správního řízení, a proto v jeho postupu žádná pochybení neshledal.

Ve druhém žalobním bodu žalobce namítal, že žalobce nesouhlasí se závěrem žalovaného, že v řízení bylo prokázáno, že předmětnou dopravní nehodu způsobil žalobce a dopustil se tím vytýkaných přestupků, a to z následujících důvodů. Žalobce nebyl v rozhodné době účastníkem silničního provozu, nemohl se proto předmětné dopravní nehody dopustit. Žalobce řídil předmětný motocykl pouze v dopoledních hodinách, celé odpoledne se pohyboval pouze v areálu penzionu Ehila a dohlížel na práci svých pracovníků, kteří zde prováděli opravu a údržbu tohoto objektu. Žalobce se o skutečnosti, že se měl dopustit dopravní nehody, dozvěděl od svědkyně J., která v den, kdy k dopravní nehodě mělo dojít, se dostavila do areálu penzionu Ehila a žalobci tuto skutečnost sdělila. Žalovaný neměl vycházet z protokolu o dopravní nehodě. V řízení nebylo prokázáno, že žalobce byl přítomný u dopravní nehody a že modrá barva na zadním nárazníku osobního vozidla Škoda Octavia pochází z motocyklu Peugeot. Žalobci nelze přičítat k tíži, že odmítl dát souhlas k odebrání vzorku laku k provedení srovnávací expertízy. Správní orgán je povinen zjistit stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti a ne dedukovat závěr, pokud žalobce využil právo, které mu zákon umožňuje. Žalobce odmítá postup žalovaného, kdy žalobce uznal vinným, přestože připustil, že předmětný motocykl mohl řídit svědek S. s tím, že pan S. mohl motocykl z areálu penzionu Ehila vytlačit vedlejším vchodem, aniž by si ho někdo z pracovníků žalobce všiml. Pan S. totiž v rámci své svědecké výpovědi uvedl, že v den, kdy došlo k dopravní nehodě, byl v České republice a předmětný motocykl řídil, přičemž se pohyboval i v místech, kde k dopravní nehodě došlo. Skutečnost, že se pan S. mohl předmětné dopravní nehody dopustit, nebyla v řízení vyloučena. Žalovaný měl za takového stavu věci, kdy nebylo dostatečně prokázáno, že se žalobce přestupků dopustil, postupovat v duchu zásady in dubio pro reo a řízení podle § 76 odst. 1 písm. c) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, zastavit. Žalobce dále uvedl, že zcela popírá svědeckou výpověď paní J., podle které měla paní J. stačit zaparkovat své vozidlo před vchodem do areálu penzionu Ehila a poté ještě stihnout viděl řidiče

motocyklu zvedat motocykl na stojánek a snímat z hlavy přilbu. Paní J. nemohla reálně stihnout zastavit, zamknout a současně ještě sledovat řidiče motocyklu. Žalovaný také v tomto případě pouze dedukuje, kde paní J. svůj vůz zaparkovala a že z tohoto místa mohla vidět do areálu penzionu Ehila. Žalovaný přitom ani jedno z těchto tvrzení paní J. neověřil. Žalovaný postupoval zcela v rozporu se zásadami správního řízení, když za situace, kdy nevyloučil, že motocykl mohl řídit někdo jiný, a nebylo prokázáno, že žalobce byl v rozhodné době účastníkem silničního provozu, tj. za situace, kdy nebyl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, uznal žalobce vinným ze spáchání předmětných přestupků. Žalobce dále konstatoval, že popírá, že osoba řidiče motocyklu byla bezpochyby identifikována. Paní J. totiž v průběhu sledování řidiče motocyklu jeho tvář neviděla a v žalobci řidiče poznala až v areálu penzionu Ehila, kdy tento již zmiňovaný motocykl neřídil. Lze přitom důvodně pochybovat o tom, že paní J. mohla za dobu parkování a příchodu do areálu penzionu Ehila ještě stihnout vidět řidiče motocyklu vůbec v nějakém kontaktu s motocyklem. Paní J. tak vůbec neviděla, že žalobce předmětný motocykl řídil. Navíc paní J. v rámci své svědecké výpovědi uvedla, že se s žalobcem již několikrát v minulosti setkala, a to v době, kdy pracovala na Magistrátu města Karlovy Vary s tím, že na tato setkání nemá dobré vzpomínky. Svědecká výpověď paní J. proto byla touto skutečností negativně ovlivněna. Žalobce uvedl, že rovněž odmítá argumentaci žalovaného, že ho usvědčuje i skutečnost, že paní J. poté, co vešla do dvora penzionu Ehila neměla pochybnost, kdo z osob zde přítomných je řidič motocyklu, neboť zde byl pouze jeden člověk, který tak vypadal, přičemž ostatní osoby byly oblečeny pracovní. Z oblečení žalobce, tj. zejména z kožené bundy, kterou měl na sobě, a z oblečení osob v areálu penzionu přítomných nelze usuzovat, že žalobce motocykl řídil, neboť žalobce na opravě penzionu fyzicky nepracoval a opravy pouze kontroloval, žalobce tak nemohl mít stejné oblečení jako jeho pracovníci, jak ostatně vyplývá ze svědecké výpovědi pana I.O., že žalobce měl při pohybu v areálu na sobě koženou bundu. Žalovaný navíc sám připustil, že s ohledem na volné použití předmětného motocyklu, si ho v době dopravní nehody mohl kdokoliv půjčit, a to i pan S. s tím, že zde rovněž byla možnost motocykl vytlačit i jiným vchodem. Žalovaný ani prvoinstanční orgán však tuto možnost neprověřil a způsobil tím, že stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, nebyl zjištěn a žalobce byl uznán vinným z přestupků, aniž by jeho vinna byla dostatečně prokázána. Žalobce dále namítl, že žalovaný z provedených důkazů, tj. ze svědeckých výpovědí pánů H., Š. a I.O. vyvodil nesprávné závěry, když uvedl, že výpovědi těchto osob nevylučují účast žalobce na předmětné dopravní nehodě, neboť žalobce viděli v penzionu Ehila mezi 11:30 a 13:00 hodin. Žalobce se důrazně ohrazuje proti tomuto závěru, neboť, jak vyplývá z protokolů o výpovědi těchto svědků, všichni shodně uvedli, že žalobce se celé odpoledne nacházel v areálu penzionu Ehila, nikoliv pouze mezi 11:30 a 13:00 hodinou. Žalobce rovněž zcela odmítá zjištění žalovaného vyvozená ze svědecké výpovědi paní J. ohledně doby, na kterou se jí řidič motocyklu při parkování vozidla před penzionem Ehila ztratil z dohledu, a dále ohledně viditelnosti z místa zastavení vozidla do penzionu Ehila při tomto parkování. Paní J. v rámci své svědecké výpovědi uvedla, že z místa, kde parkovala vozidlo, motocykl neviděla, nemohlo jít proto o tak krátký okamžik, jaký uvádí žalovaný. Paní J. v takovém časovém období nemohla reálně stihnout zaparkovat a vystoupit z vozidla a ještě stihnout vidět, jak řidič motocyklu parkuje motocykl a staví ho na stojánek. Místo, kde paní J. parkovala, viditelnost z tohoto místa do areálu penzionu Ehila ani časový úsek od zaparkování osobního vozidla do vstupu paní J. do areálu penzionu Ehila nebyl v daném řízení zjištěn. Žalovaný měl za situace, kdy žalobce popírá, že předmětný motocykl řídil, přičemž jeho tvrzení

podporují i další osoby, pravdivost výpovědi svědkyně J. ověřit i jinými důkazy. Svědecká výpověď paní J. totiž oproti výpovědi žalobce a výpovědím dalších svědků stojí osamocena. Žalobce znovu zopakoval, že žalobce v době dopravní nehody nebyl účastníkem silničního provozu. Žalobce předmětný motocykl řídil pouze v dopoledních hodinách, přičemž v odpoledních hodinách, kdy mělo dojít k dopravní nehodě, se nacházel v areálu penzionu Ehila, kde kontroloval své pracovníky při rekonstrukci tohoto objektu. Předmětný motocykl je ve vlastnictví společnosti Ehila, slouží potřebám této společnosti a mohl jej kdokoliv použít s tím, že doklady od tohoto motocyklu byly umístěny v kožené bundě, která spolu s přilbou a klíčem visela na řídítkách motocyklu a s motocyklem se běžně užívala. Svědkyně J. řidiče motocyklu až do svého příjezdu do areálu penzionu Ehila neviděla a žádnou konkrétní osobu v něm nepoznala. Navíc řidič motocyklu se jí na dobu, kdy parkovala před penzionem Ehila zcela ztratil z dohledu. Kromě svědkyně J. žádný z vypovídajících svědků průběh nehody ani řidiče motocyklu neviděl.

Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby.

Ve vyjádření k žalobě k prvnímu žalobnímu bodu uvedl, že v rámci odvolacího řízení postupoval v souladu s ustanovením § 89 odst. 2 správního řádu, kdy zkoumal soulad napadeného rozhodnutí a řízení, které vydání napadeného rozhodnutí předcházelo, s právními předpisy. Žalovaný nezávisle na prvoinstančním orgánu vyhodnotil důkazy obsažené ve spisové dokumentaci, každý samostatně a spolu ve vzájemné souvislosti a dospěl spolu s prvoinstančním orgánem ke shodnému závěru, tedy že žalobce v době dopravní nehody řídil motocykl zn. Peugeot, který měl účast na dopravní nehodě, a následně porušil právní povinnosti účastníka dopravní nehody. Žalovaný tedy odmítá námitku žalobce, že ke svému závěru dospěl bez předchozího přezkoumání podkladů pro vydání rozhodnutí a bez dalšího názor prvoinstančního orgánu přijal. V rámci odvolacího řízení se žalovaný podrobně zabýval všemi námitkami obsaženými v odvolání, zkoumal jejich důvodnost a následně se s každou jednou z nich vypořádal v odůvodnění napadeného rozhodnutí. V odvolacím řízení žalobce odmítal postup prvoinstančního orgánu při hodnocení jednotlivých důkazů. Takovou námitku však musel žalovaný odmítnout, neboť správní řád ukládá správnímu orgánu nejen povinnost zjistit všechny okolnosti důležité pro ochranu veřejného zájmu, ale rovněž ukládá správnímu orgánu povinnost hodnotit podklady, zejména pak důkazy, podle své úvahy, přičemž musí správní orgán pečlivě přihlížet ke všemu, co vyšlo v řízení najevo, včetně toho, co účastníci řízení uvedli. Správní orgán nemůže domýšlet to, co nebylo v průběhu dokazování vyřčeno.

Ke druhému žalobnímu bodu žalovaný uvedl, že svědkyně J. dopravní nehodu oznámila na tísňovou linku Policie ČR v době, kdy sledovala motocykl, který zezadu narazil do jejího vozidla. O dopravní nehodě informovala svého přítele, učinila pokus řidiče motocyklu zastavit a dopravní nehodu s ním vyřešit bez účasti Policie ČR a motocykl sledovala na trase bezmála 10 km dlouhé, do části obce Karlovy Vary, kam ani neměla v úmyslu toho dne jet. Po příjezdu do ulice Mattoniho nábřeží bezprostředně vstoupila do objektu penzionu Ehila a viděla motocyklistu, který stavěl na stojánek motocykl, se kterým měla účast na dopravní nehodě, jak si sundával z hlavy helmu, a v tomto člověku poznala žalobce. O svých pozorováních vypověděla téhož dne do protokolu sepsaného Policií ČR, tedy v době, kdy si pamatovala všechny detaily události, a na tento protokol se v plném rozsahu při svědecké výpovědi odkázala a na něm neměla, co by měnila a doplňovala.

Svědectví paní J. však v procesu dokazování nestojí osamoceno, ale je podepřeno dalšími důkazy např. protokolem nehody v silničním provozu, fotodokumentací obou poškozených vozidel, podpůrnou hodnotu má i výpověď svědka H. a výpovědi policistů. Svědkyně J. svoji výpověď v průběhu celého řízení neměnila.

Žalobce v replice k vyjádření žalovaného uvedl, že nesouhlasí se závěrem žalovaného, že žalobce v době dopravní nehody řídil motocykl zn. Peugeot, který měl účast na dopravní nehodě, a následně porušil právní povinnost účastníka dopravní nehody. Podle názoru žalobce z výpovědi paní J. ani ze zadokumentovaného poškození vozidla Škoda, ani ze žádných jiných žalovaným hodnocených důkazů nevyplývá, že žalobce zavinil předmětnou dopravní nehodu. Žádný z důkazů neprokazuje, že dopravní nehoda byla způsobena předmětným motocyklem a že tento motocykl v době dopravní nehody řídil žalobce a byl tak v rozhodné době účastníkem silničního provozu. Žalobce nesouhlasí s tím, že se žalovaný ztotožnil s hodnocením svědecké výpovědi svědka M.S. správním orgánem prvního stupně. Žalovaný nijak nezpochybňuje tu skutečnost, že svědek S. mohl motocykl z areálu penzionu Ehila vytlačit vedlejším vchodem, aniž by si ho někdo z pracovníků žalobce všiml. Svědek S. totiž v rámci své svědecké výpovědi uvedl, že dne 7.3.2011 byl v České republice a řídil předmětný motocykl v době od cca 12:30 do cca 15:00 hodin, přičemž se pohyboval i v místech, kde k dopravní nehodě došlo. Skutečnost, že se svědek S. mohl předmětné dopravní nehody dopustit, nebyla v řízení vyloučena. Žalovaný navíc ve svém vyjádření k žalobě žádným způsobem tuto výpověď nezmiňuje. Na základě této skutečnosti se žalobce obává, že žalovaný při svém rozhodování k této výpovědi vůbec nepřihlédl. Proti všem důkazům, jejichž provedení žalobce v průběhu správního řízení navrhl k vyvrácení tvrzení žalovaného, že žalobce v době dopravní nehody řídil motocykl zn. Peugeot, který měl účast na dopravní nehodě, stojí osamocená výpověď poškozené M.J. Kromě poškozené žádný z vypovídajících svědků průběh nehody ani řidiče motocyklu neviděl. Poškozená v údajné době dopravní nehody vůbec neviděla, jaká osoba předmětný motocykl řídí a v řidiči měla rozpoznat obviněného až poté, co vešla do objektu společnosti Ehila, kam řidiče motocyklu sledovala. Žalobce v okamžiku, kdy ho poškozená v objektu společnosti Ehila spatřila, předmětný motocykl neřídil. Poškozená navíc nemohla reálně stihnout zastavit, zamknout a současně ještě sledovat řidiče motocyklu. Žalovaný bez provedení jiných důkazů, a to zejména bez provedení místního šetření, vzal za prokázané, že poškozená zastavila u pravého chodníku přesně před vjezdem do dvora, odkud viděla, jak řidič zastavil u garáže, slezl z motocyklu a sundal si helmu z hlavy. Žalobce namítá, že v případě, že by poškozená skutečně učinila vše, tak jak popsala v úředním záznamu o podání vysvětlení, nemohla by ve skutečnosti v objektu společnosti Ehila zahlédnout kohokoli, neboť z daného místa není do objektu společnosti Ehila vidět. Tuto skutečnost si však žalovaný žádným způsobem neověřil. Žalobce dále uvedl, že nesouhlasí s tím, že mu byl žalovaným zadržen řidičský průkaz, jelikož žalobce v době, kdy mu by zadržen řidičský průkaz, neřídil žádné motorové vozidlo, ani se jiným způsobem neúčastnil silničního provozu, nýbrž se v této době nacházel v areálu společnosti Ehila a dohlížel na opravu a údržbu tohoto objektu, což potvrzují především svědecké výpovědi I.O. a pánů Š. a H., kteří tyto práce pro žalobce prováděli. Ž uvedeného vyplývá, že nedošlo k naplnění jednání ve smyslu § 118a odst. 1 písm. d) zákona o provozu na pozemních komunikacích a žalobci byl tedy řidičský průkaz žalovaným zadržen neoprávněně. Tato skutečnost vyplývá i z úředních záznamů o podání vysvětlení, podaných paní J. a panem H. Žalobce dále namítl, že svědek H. nebyl svědkem dopravní nehody a žalobce řídit neviděl. O

skutečnosti, že se měl dopravní nehody dopustit žalobce, se dozvěděl zprostředkovaně, a to od své přítelkyně paní J. před objektem společnosti Ehila kam na základě jejího telefonátu dorazil. Bezprostředně po jeho příjezdu se před objekt společnosti Ehila objevili i policisté. Žalobce konstatoval, že mu nelze přičítat k tíži, že odmítl dát souhlas k odebrání vzorku laku k provedení srovnávací expertízy. Správní orgán je povinen zjistit stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti a ne dedukovat závěr, pokud žalobce využil právo, které mu zákon umožňuje. Ani fotodokumentace pořízená orgány Policie ČR krátce po dopravní nehodě totiž neprokázala, že žalobce zavinil předmětnou dopravní nehodu.

Žalobce dále v replice k vyjádření žalovaného uplatnil dva nové žalobní body.

V pořadí třetím žalobním bodu žalobce namítal, že prvoinstanční orgán nebyl na základě vztahu k poškozené nepodjatým, jelikož jak sama poškozená uvedla v úředním záznamu o podání vysvětlení, pracovala na Magistrátu města Karlovy Vary v oddělení hmotné nouze. Žalobce se obává, že na základě této skutečnosti má výpověď poškozené větší váhu než všechny důkazy navrhané žalobcem.

Ve čtvrtém žalobním bodu namítal, že Policie ČR dne vstoupila na jeho pozemek neoprávněně a bezdůvodně vůči němu použila nepřiměřené donucovací prostředím tedy hmaty a chvaty. Následně pak zcela neoprávněně omezila žalobcovu svobodu po dobu 4 hodin.

Při jednání účastníci setrvali na svých dosavadních tvrzeních.

V souladu s § 75 odst. 1, 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s.ř.s.“), vycházel soud při přezkoumání napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, a napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů uplatněných v žalobě.

Soud neshledal důvodným první žalobní bod.

Námítky žalobce v tomto žalobním bodu jsou v zásadním rozporu s obsahem odůvodnění napadeného rozhodnutí.

Na straně třetí odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný uvedl, že „*po prostudování předloženého spisového materiálu je odvolací správní orgán toho názoru, že daná záležitost byla správním orgánem prvního stupně správně zjištěna a posouzena a napadené rozhodnutí tedy vychází ze spolehlivě zjištěného stavu věci. K tomuto názoru vedou odvolací správní orgán doložené podklady rozhodnutí, z nichž je spáchání přestupků odvolatelem nesporné a k jejichž zpochybnění nejsou dány žádné důvody. Svůj názor opřel odvolací správní orgán o spisovou dokumentaci vedenou u správního orgánu I. stupně pod čj. 6799/OD-P/l 1/Fi, jež obsahuje zejména následující dokumenty:*“.

Po citované pasáži následuje výčet listin, ze kterých žalovaný při učinění tohoto závěru vycházel, když u každé z celkem 19 listin jsou uvedena podrobná skutková zjištění, která žalovaný na jejich podkladě učinil. Žalovaný u každé listiny používá slovního spojení „z

tohoto dokumentu je odvolacímu správnímu orgánu známo“. Dlužno doplnit, že výčet listin a skutkových zjištění z nich učiněných zabírá celkem 5 stran odůvodnění napadeného rozhodnutí, když tato se nacházejí na stranách 3 až 7 napadeného rozhodnutí. Následují závěry žalovaného o tom, že „ze spisové dokumentace má odvolací správní orgán za prokázané, že dne 7. března 2011, v 14:20 hodin, řídil odvolatel na silnici č. 1/20, ve směru od obce Karlovy Vary - Doubí na obec Jenišov, motocykl zn. Peugeot, spz X, kdy při nájezdu do kruhové křižovatky před OC Globus nedodržel bezpečnou vzdálenost za vpředu jedoucím osobním vozidlem zn. Škoda Octavia, spz X, řidičky M.J.a když řidička J. před vjezdem do kruhové křižovatky zastavila, na tuto situaci již nestačil reagovat a přední částí motocyklu zn. Peugeot narazil do zadní části osobního vozidla zn. Škoda Octavia. Popsanou situaci má odvolací správní orgán za plně prokázanou obsahem protokolu o nehodě v silničním provozu, jehož nedílnou součástí je i fotodokumentace poškození zadního nárazníku osobního vozidla zn. Škoda Octavia, kde na fotografiích č. 25 až 28 je v levé části zadního nárazníku zachycen zřetelný otěr modré barvy a dále pak z fotografií 35 až 37, které dokumentují poškození předního blatníku motocyklu zn. Peugeot. Zejména pak na fotografii č. 37 je velmi zřetelně zachyceno poškození modrého laku na okrajové části předního blatníku. Při prokazování vzniku nehodového děje správní orgán I. stupně přihlédl i k tomu, že odvolatel odmítl odebrání vzorku laku k provedení srovnávací expertízy. Odvolací správní orgán se ztotožnil se správním orgánem I. stupně a i on je toho názoru, že byť se jedná o nepřímý důkaz, přesto nasvědčuje tomu, že motocykl zn. Peugeot, spz X, účast na šetřené dopravní nehodě měl. Skutečnost, že následně, po dopravní nehodě, odvolatel z místa dopravní nehody ujel a nesplnil si svoji zákonnou povinnost účastníka dopravní nehody, má odvolací správní orgán za spolehlivě prokázanou výpovědí svědkyně J. Svědkyně J., která byla účastníkem dopravní nehody, jela za odvolatelem od OC Globus až na Mattoniho Nábřeží, k objektu penzionu Ehliá, kdy se jej po cestě snažila zastavit a dopravní nehodu vyřešit. Jak svědkyně J. do protokolu uvedla, měla předmětného dne a hodinu namířeno do areálu OC Globus, do myčky aut. Důvod, proč od svého primárního úmyslu upustila, a sledovala motocykl po trase dlouhé bezmála osm kilometrů (údaj převzat z www.maps.google.cz), byl tedy velmi závažný a sledování vozidla, které jí způsobilo při dopravní nehodě škodu, takovým důvodem bezesporu je. Že se jednalo o újezd od dopravní nehody, dosvědčuje i výpověď svědka H., kterému svědkyně J. v průběhu sledování motocyklu volala, o dopravní nehodě jej informovala a sdělila mu registrační značku sledovaného motocyklu. Sama svědkyně J. před správním orgánem I. stupně vypověděla, že poté, co se jí nepodařilo odvolatele zastavit, volala na linku 158, kde oznámila dopravní nehodu a újezd viníka z místa dopravní nehody. Že poškozená řidička J. na linku 158 oznamovala nehodovou událost na kruhovém objezdu u OC Globus a následně sledování viníka dopravní nehody, který z místa dopravní nehody ujel, do svého úředního záznamu zapsal svědek V. Odvolací správní orgán nemá rovněž pochybnost o identifikaci řidiče. Svědkyně J. do protokolu uvedla, že po celou dobu sledování měla motocykl ve svém zorném poli, a to až do příjezdu na Mattoniho Nábřeží, k objektu penzionu Ehliá, kam motocykl vjel. Ona sama zastavila před branou objektu, vystoupila z vozidla a šla do dvora, kde se nacházelo několik osob, a viděla muže, který držel motocykl, tento stávl na stojánek, následně si tentýž muž sundal přilbu a v ten okamžik poznala, že se jedná o pana M.O., kterého znala z dřívější doby. Porušení právní povinnosti dané ustanoveními § 19 odst. 1, § 47 odst. 2 písm. a) a § 47 odst. 3 písm. f) a písm. g) zákona o silničním provozu odvolatelem má odvolací správní orgán za prokázané. Ustanovení § 19 odst. 1 zákona o silničním provozu ukládá řidiči jedoucímu za jiným vozidlem povinnost za ním bezpečnostní

vzdálenost, aby se mohl vyhnout srážce v případě náhlého snížení rychlosti nebo náhlého zastavení vozidla, které jede před ním. Takovou situaci mohl odvolatel při přibližování se ke kruhovému objezdu očekávat, neboť řidič vjíždějící na kruhový objezd má povinnost dát přednost vozidlu jedoucímu po kruhovém objezdu. Ustanovení § 47 odst. 2 písm. a) zákona o silničním provozu ukládá řidiči, který měl účast na dopravní nehodě, povinnost neprodleně zastavit vozidlo. Ustanovení § 47 odst. 3 písm. f) zákona o silničním provozu ukládá účastníkům dopravní nehody povinnost prokázat si navzájem svou totožnost a sdělit údaje o vozidle, které mělo účast na dopravní nehodě, písm. g) téhož ustanovení pak ukládá povinnost sepsat společný záznam o dopravní nehodě v případě, že nevznikla povinnost oznámit dopravní nehodu policii. Odvolací správní orgán má z obsahu spisové dokumentace rovněž za spolehlivě prokázané porušení ustanovení § 5 odst. 1 písm. f) zákona o silničním provozu. Předmětné ustanovení ukládá řidiči povinnost podrobit se na výzvu policisty, příslušníka Vojenské policie, zaměstnavatele, ošetřujícího lékaře nebo strážníka obecní policie vyšetření podle zvláštního předpisu ke zjištění, zda není ovlivněn alkoholem. Jak je výše uvedeno, pochybnost, zda byl odvolatel řidičem motocyklu, který měl účast na dopravní nehodě, nenastala a k odvolateli se povinnost uvedená v ustanovení § 5 odst. 1 písm. f) zákona o silničním provozu vztahovala. Odmítnutí výzvy dle uvedeného ustanovení má odvolací správní orgán za plně prokázané výpověďmi svědků V. a B. Rovněž svědkyně J. slyšela odvolatele, jak odmítl výzvu k provedení dechové zkoušky, stejně tak toto slyšel svědek H. Porušením shora uvedených právních povinností odvolatel naplnil skutkovou podstatu přestupků dle ustanovení § 22 odst. 1 písm. d), § 22 odst. 1 písm. j) a § 22 odst. 1 písm. l) zákona o přestupcích. Po přezkoumání kompletní spisové dokumentace tedy odvolací správní orgán ve věci porušení právních povinností a přestupkového jednání dospěl k shodnému závěru, jako správní orgán I. stupně. Odvolací správní orgán se rovněž ztotožnil s výší uložené sankce a ve shodě se správním orgánem I. stupně považuje tuto za řádně odůvodněnou.

Po učinění citovaných závěrů však odůvodnění napadeného rozhodnutí zdaleka nekončí. Následují další 4 strany textu, ve kterých se žalovaný vypořádává s jednotlivými námitkami žalobce uvedenými v odvolání. Tato část odůvodnění napadeného rozhodnutí je uvozena slovy „V dalším se odvolací správní orgán musí vypořádat s námitkami odvolatele.“

Jak vyplývá z odvolání žalobce, žalobce v něm své odvolací námitky uplatnil v bodech II. až VI.

K bodu II. odvolání, ve kterém žalobce namítal, že žádný z provedených důkazů neprokazuje, že dopravní nehoda byla způsobena předmětným motocyklem a že tento motocykl řídil žalobce, žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedl, že „odvolatel namítá, že účast motocyklu zn. Peugeot, spz X, na dopravní nehodě nebyla prokázána. Odvolací správní orgán se s touto námitkou neztotožnil. Řidička J. před orgány PČR, dne 7. března 2011, v 17:55 hod., tedy přibližně tři a půl hodiny po dopravní nehodě (na tuto výpověď se pak před správním orgánem odkázala), uvedla, že před kruhovým objezdem zastavila, kdy dávala přednost vozidlu jedoucímu po kruhovém objezdu, a při rozjíždění ucítila menší náraz do zadní části vozidla. Podívala se do zpětného zrcátka a viděla za sebou motocykl. Za tímto motocyklem pak jela po průtahu (silnice č. R/6) až na Mattoniho Nábřeží, kdy po celou dobu měla motocykl v dohledu, k objektu penzionu Ehila. Zde sice motocykl ztratila z dohledu, ale pouze na dobu potřebnou k zastavení a vystoupení z vozidla.

Bezprostředně poté vešla do dvora objektu a viděla ve dvoře stojící motocykl. Že se jednalo o tentýž motocykl, který řidička J. sledovala, má odvolací správní orgán za prokázané svědectvím pana H., který přijel přibližně pět minut poté a hmatem zjistil, že předmětný motocykl má ještě velmi teplý motor. Pokud by odvolací správní orgán pominul tyto důkazy, je třeba si položit otázku: „Co přimělo paní J. k tomu, aby upustila od svého úmyslu jet na mycí linku u OC Globus a pustila se do téměř osmikilometrového sledování malého motocyklu?“ Paní J. pro tak radikální změnu plánu musela mít velmi pádný důvod. Skutečnost, že malý motocykl narazil do zadní části jejího vozidla, způsobil škodu a následně se z místa střetu vzdálil, takovým důvodem bezesporu je. Odvolatel namítá, že řidička J. v době dopravní nehody neviděla, kdo motocykl řídí a odvolatele v řidiči identifikovala až poté, co vešla do dvora penzionu Ehila. Ani tuto námitku odvolací správní orgán nepřijímá. Je pravdou, že v okamžiku střetu a následně po celou dobu sledování ujíždějícího motocyklu svědkyně J. identitu řidiče neznala. Kdo motocykl řídil, zjistila až v okamžiku, kdy vstoupila do dvorního traktu Penzionu Ehila a viděla motocyklistu sundávat si přilbu. Jak svědkyně J. uvedla, ve dvorním traktu se nacházelo několik osob, které paní J. označila jako dělníky, paní a motocyklistu. Vizuelně tedy neměla pochybnost o tom, kdo se ve dvoře pohybuje a neměla pochybnost o tom, kdo na motocyklu do objektu vjel. Paní J. viděla, jak muž, který na motocyklu přijel, drží motocykl, staví jej na stojánek a sundává si přilbu. Až v tomto okamžiku poznala, že se jedná o osobu odvolatele, kterého znala ze služebního styku za svého předchozího působení na Magistrátu města Karlovy Vary. Ačkoliv na několik málo okamžiků ztratila paní J. s motocyklistou vizuelní kontakt, při vstupu do objektu neměla nejmenší pochybnost o tom, kdo z přítomných na motocyklu přijel. Muž držící motocykl a s přilbou na hlavě byl totiž ve dvorním traktu pouze jeden, stejně tak jako zde byl pouze jeden motocykl“.

K bodu III. odvolání, ve kterém žalobce namítal, že nesouhlasí s tím, jak se správní orgán vypořádal s výpověďmi svědků jím navrhovaných, žalovaný uvedl, že „odvolatel nesouhlasí s tím, jakým způsobem správní orgán zhodnotil výpovědi svědků navržených odvolatelem a namítá, že mu nelze klást k tíži to, že si svědci s odstupem času již nepamatovali detaily. Správní orgán při své rozhodovací činnosti musí vycházet z důkazů, mezi něž patří i svědecká výpověď. Není věcí správního orgánu, aby si domýšlel nevyřčené, či aby svědeckou výpověď upravoval k potřebám kteréhokoliv z účastníků řízení. Správní orgán je tím, kdo shromažďuje důkazy v projednávané věci a ve světle těchto důkazů ve věci rozhodl o vině nebo řízení zastavil. V daném případě správní orgán I. stupně zhodnotil každý důkaz nejen samostatně a následně i ve vzájemných souvislostech, ale reagoval i na rozpory v nich obsažené. Odvolací správní orgán v postupu správního orgánu I. stupně v rámci volného hodnocení důkazů neshledal porušení procesních principů a proto musel námitku odvolatel odmítnout. Odvolatel namítá, že podstatné na svědeckých výpovědích svědků I.O., F.Š. a F.H. je fakt, že svědci uvedli, že v době, kdy mělo dojít k dopravní nehodě, se odvolatel pohyboval v objektu penzionu Ehila a dále dosvědčují, že ve dvoře stál motocykl včetně bundy a přilby a kdokoliv z pracovníků si jej mohl půjčit, k čemuž v minulosti již došlo. Ani tato námitka před správním orgánem neobstojí. Svědci vypověděli, že odvolatele viděli v areálu penzionu Ehila v době od 11:30 hod. do 13:00 hod. V tu dobu se odvolatel pohyboval po dvoře, přinesl některému ze svědků kávu a dalšímu zase pivo. Výpovědi svědků nevyklučují účast odvolatele na dopravní nehodě, ke které došlo v 14:20 hod. Odvolací správní orgán nepopírá, že s ohledem k možnosti volného použití motocyklu, kdy si motocykl mohl půjčit kdokoliv, není ovšem vyvráceno ani použití motocyklu odvolatelem“.

K bodu IV. odvolání, ve kterém žalobce namítal, že nesouhlasí s tím, jak prvoinstanční orgán hodnotil svědeckou výpověď pana S., žalovaný uvedl, že „*odvolatel nesouhlasí se způsobem, jakým správní orgán I. stupně vyhodnotil výpověď svědka S. Odvolací správní orgán se s touto námitkou neztotožnil. Přestupkový orgán není omezován zákonnými předpisy v tom smyslu, jak má určitý důkaz hodnotit. Důkazy hodnotí podle své úvahy, a to každý důkaz jednotlivě a všechny důkazy v jejich vzájemné souvislosti. Uplatňuje se zde zásada volného hodnocení důkazů. Současně se však uplatňuje zásada zákazu zneužití správního uvážení. Hodnotící úvaha správního orgánu tak není libovolná, ale musí vycházet ze všeho, co vyšlo najevo včetně toho, co uvedli účastníci. Odvolací správní orgán po prostudování spisové dokumentace a odvoláním napadeného rozhodnutí dospěl k závěru, že se správní orgán I. stupně uvedeným zásadám nezpronevěřil. Odvolatel namítá, že svědek S. mohl motocykl vytlačit z objektu penzionu Ehila i jiným vchodem, bez nastartování a přitom si jej nemusel nikdo všimnout. Odvolací správní orgán nepochybuje o tom, že i takto popsané situaci mohlo dojít. Je však nutno podotknout, že správní orgán I. stupně nevedl přestupkové řízení tím směrem, aby zjišťoval, kdo, kdy a kudy motocykl vyvezl z dvorního traktu penzionu Ehila. Odvolatel se zmiňuje o rozporu týkajícího se najíždění na kruhovou křižovatku a polemizuje s možností, že si řidička J. všimla motocyklu až poté, co byl za ní zařazen na kruhovém objezdu, a domnívala se, že za ní jel již z Doubí. Jak ze spisové dokumentace vyplývá, řidička J. v žádné ze svých výpovědí neuvedla, že by za ní motocykl jel již z Doubí. Řidička J. uvedla, že přijela ke kruhové křižovatce ve směru od Karlových Varů - Doubí, před kruhovým objezdem zastavila a dávala přednost vozidlům zde projíždějícím. Následně se rozjela a přitom ucítila menší náraz, tedy ke střetu došlo ještě před jejím vjetím do prostoru kruhového objezdu. Konstrukce odvolatele založená na tom, že si řidička J. všimla motocyklu až v okamžiku, kdy byl za ní zařazen na kruhovém objezdu je poněkud krkolomná. Pokud by na takovou hypotézu odvolací správní orgán přistoupil, pak by k dopravní nehodě muselo dojít v prostoru kruhového objezdu a s ohledem k trajektorii pohybu osobního vozidla a motocyklu by poškození osobního vozidla řidičky J. nebylo s pravděpodobností hraničící s jistotou v prostoru levé části zadního nárazníku. Odvolatel nahlíží na tu část výpovědi řidičky J., kde popisuje příjezd motocyklisty do objektu penzionu Ehila, za nepravdivou a to s ohledem k času, který musel uplynout od okamžiku, než paní J. zaparkovala své vozidlo mimo objekt, tedy nemohla vidět řidiče motocyklu zastavovat a parkovat motocykl. Odvolací správní orgán tuto námitku odmítl. Řidička J. dne 7. března 2011 před orgány PČR uvedla, že poté, co motocyklista vjel do dvora, ihned zastavila vozidlo a vešla do dvora. Dne 12. března 2011 před orgány PČR do protokolu uvedla, že za motocyklistou do dvora nevjela, ale zastavila u pravého chodníku přesně před vjezdem do dvora. Dne 2. června 2011 řidička J. před správním orgánem do protokolu uvedla, že zastavila na ulici před vjezdem do dvora. Ani při jedné výpovědi řidička J. neuvedla, že by hledala místo k zaparkování vozidla. Ve všech případech uvedla, že zastavila vozidlo bezprostředně poté, co motocykl vjel do dvora, a to před vjezdem do dvora, tedy na místě, kde nepochybně neparkovalo žádné jiné vozidlo, neboť by tudy nemohl motocykl plynule vjet do dvora. Řidička J. uvedla, že zastavila vozidlo a ihned vešla do dvora. Je tedy oprávněný předpoklad, že vizuální kontakt se sledovaným motocyklem ztratila na velice krátkou dobu a je tedy více než reálné, že po příchodu do dvora viděla motocyklistu zvedat motocykl na stojánek a snímat z hlavy přilbu. Odvolatel namítá, že mu nelze klást k tíži skutečnost, že svědek S. pobýval v zahraničí a vrátil se krátce před rozhodnutím správního orgánu I. stupně. Rovněž tak je odvolatel toho názoru, že mu nelze*

přitěžovat tím, že si s ohledem na uplynulý čas svědek S. nemohl ihned vzpomenout na datum, kdy k dopravní nehodě došlo. Odvolací správní orgán se s námitkou neztotožnil. Jak z odůvodnění napadeného rozhodnutí vyplývá, správní orgán nedává odvolateli k tíži, že se svědek S. objevil až v závěru řízení přestupku, rovněž nedává odvolateli k tíži fakt, že si svědek S. ihned nevzpomněl na datum. Správní orgán I. stupně popisuje a komentuje rozpory, které shledal mezi výpovědi svědka S. a ostatními svědky“.

K bodu V. odvolání, ve kterém žalobce namítal skutečnosti vyplývající ze svědeckých výpovědí panů I.O., Š., H. a S. a skutečnost, že svědectví paní J. stojí proti těmto výpovědím osamoceně, žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedl, že „*odvolatel poukazuje na výpovědi svědků O., Š. a H., kdy z jejich výpovědi je zjevné, že na motocyklu jezdil pouze dopoledne a v době údajné dopravní nehody kontroloval své pracovníky. Z výpovědi uvedených svědků rovněž vyplývá, že motocykl mohl používat kdokoliv a z výpovědi svědka S. vyplývá, že v rozhodné době motocykl řídil. Odvolací správní orgán tuto námitku odmítl. Není pravdou, že uvedení svědci dosvědčují přítomnost obviněného v inkriminované době v objektu penzionu Ehli a není pravdou, že výpověď svědka S. staví na pravdu fakt, že v inkriminovanou dobu motocykl řídil on. Jak z odůvodnění napadeného rozhodnutí vyplývá, správní orgán I. stupně při hodnocení důkazů shledal ve výpovědích shora jmenovaných svědků závažné rozpory, s těmito rozpory se při odůvodňování výroku vypořádal a uvedl, kterou část které konkrétní výpovědi nepřijímá a z jakých důvodů. Odvolací správní orgán pak v postupu správního orgánu I. stupně neshledal pochybení či porušení závazných právních předpisů. Hodnocení důkazů, vypořádání se s rozpory a reakci na námitky účastníků řízení je zákonnou povinností správního orgánu a tato mu je ukládána ustanovením § 68 odst. 3 správního řádu. Obviněný poukazuje na výpověď poškozené M.J., která proti jeho navrženým důkazům stojí osamocena. Je pravdou, že výpověď poškozené M.J. je základním důkazem proti odvolateli. V procesu dokazování však není jediným. Jaký důvod by musela mít M.J. ke sledování neznámého motocyklu, telefonování v průběhu jízdy na linku 158, pokud by jím nebyla škoda způsobená při dopravní nehodě? Škoda na vozidle paní J. bezpochyby vznikla a tuto dosvědčuje fotodokumentace pořízená orgány PČR krátce po dopravní nehodě. Nutno dodat, že se škodou na vozidle paní J. koresponduje i škoda na motocyklu. Pokud by tato škoda nebyla oním motocyklem způsobena, jaký měl odvolatel důvod k nedání souhlasu s odběrem vzorku laku pro vyhotovení srovnávací expertízy? Správní orgán I. stupně se přiklonil i k nepřímému důkazu, který mu poskytl svědek H., který přijel na Mattoniho Nábřeží v průběhu několika minut po paní J. Svědek H. tuto dobu vymezil délkou pěti minut. Se souhlasem odvolatele si šel do dvora pořídit fotografie motocyklu a při tom pohmatem zjišťoval teplotu motoru. Dle jeho vyjádření byl motor velmi teplý, tedy nevystala pochybnost o tom, že motocykl byl před velice nedávnou dobou v provozu. Nepřímým důkazem je rovněž výpověď svědků V. a B., kteří shodně uvedli, že na Mattoniho Nábřeží byli vysláni operačním důstojníkem a to z důvodu šetření dopravní nehody, kterou oznamovala paní J. a ke které došlo u OC Globus. Ve světle nepřímých důkazů se pak výpověď svědkyně J., již nejeví jako osamocená a nelogická. V rámci volného hodnocení důkazů a s ohledem na rozpory ve výpovědích svědků navržených odvolatelem, se tato výpověď naopak jeví jako důkaz stěžejní.*

K bodu VI. odvolání, ve kterém žalobce v obecné rovině uzavřel, že nebylo prokázáno, že došlo k dopravní nehodě, jak tvrdí poškozená Jágrová a že žalobce v době, kdy mělo k údajné dopravní nehodě dojít, měl na této dopravní nehodě účast, žalovaný uvedl, že

„v závěru svého odvolání odvolatel zastává názor, že dopravní nehoda, tak jak tvrdí poškozená J. nebyla prokázána, rovněž tak nebylo prokázáno, že by na této dopravní nehodě měl účast odvolatel a přestupkové jednání mu tedy nebylo prokázáno. Odvolatel je v domnění, že by odvolací správní orgán měl postupovat v souladu se zásadou in dubio pro reo a ve smyslu ustanovení § 76 odst. 1 písm. c) zákona o přestupcích řízení zastavit. S tímto názorem se odvolací správní orgán neztotožnil, kdy je toho názoru, že přestupkové jednání bylo odvolateli spolehlivě prokázáno a podmínky pro uplatnění zásady v pochybnostech ve prospěch obviněného nenastaly. Na základě uvedených skutečností, kdy bylo napadené rozhodnutí posouzeno za věcně správné a po zjištění, že v průběhu řízení nedošlo ani k žádnému procesnímu pochybení, jež by zakládalo změnu či zrušení rozhodnutí, rozhodl odvolací správní orgán o podaném odvolání tak, jak je uvedeno ve výroku tohoto rozhodnutí. Vzhledem ke složitosti případu rozhodl odvolací správní orgán ve lhůtě podle ustanovení § 71 odst. 3 písm. a) správního řádu“.

Z provedené konstatace odůvodnění napadeného rozhodnutí a vztahu jeho konkrétních pasáží ke konkrétním odvolacím námitkám žalobce jednoznačně vyplývá, že obecně formulovaná námitka žalobce o tom, že se žalovaný nevypořádal s odvolacími námitkami žalobce a pouze stroze převzal závěry učiněné prvoinstančním orgánem, je zcela nedůvodná. Žalovaný na stranách 3 až 7 odůvodnění napadeného rozhodnutí provedl samostatně a originálně zjištění vyplývající z jednotlivých zmíněných listin a dospěl ke svým vlastním závěrům, které promítl do odůvodnění napadeného rozhodnutí. To, že tyto závěry jsou obdobné závěrům učiněným prvoinstančním orgánem, není důsledkem jejich prostého opisu, nýbrž důsledkem skutečnosti, že prvoinstanční správní orgán důkazy vyhodnotil zcela správně. Z toho důvodu také žalovaný přistoupil k zamítnutí odvolání žalobce. Žalovaný se taktéž konkrétním způsobem vypořádal se všemi odvolacími námitkami žalobce. Při vypořádání se s nimi nelze ani u jedné z nich říci, že tak žalovaný učinil pouze tím způsobem, že by opsal závěry, ke kterým dospěl prvoinstanční orgán.

Tvrdí-li žalobce, že se žalovaný „řádně“ nevypořádal „zejména s námitkou žalobce ke způsobu hodnocení výpovědi svědků navržených žalobcem a věrohodností výpovědi M.J.“, lze jen stěží dovodit, co žalobce považuje za „řádné“ vypořádání se. Pokud by slovem „řádně“ mělo být míněno slovo „vůbec“, pak zcela postačí k doložení nedůvodnosti žalobcovy námitky uvést, že se žalovaný vypořádal jak s námitkou žalobce ke způsobu hodnocení výpovědi svědků navržených žalobcem, a to v části odůvodnění napadeného rozhodnutí, kde se vypořádával bodem III. a IV. odvolání, tak námitkou o věrohodnosti výpovědi paní J. Učinil tak například při vypořádání se s bodem V. odvolání. Pokud žalobce slovem „řádně“ míní slovo „správně“, pak je třeba jej odkázat na závěry soudu učiněné zdola při vyhodnocení nedůvodnosti druhého žalobního bodu.

Na tomto místě je vhodné doplnit, že nelze shledat důvodnou ani námitku žalobce o tom, že se „obává, že žalovaný při svém rozhodování výpovědi svědka S. vůbec nepřihlédl“. Tuto obavu žalobce je možné rozptýlit pouhým náhledem do odůvodnění napadeného rozhodnutí, kde se například v části vypořádávající se s body IV. a V. odvolání žalovaný obsahem svědecké výpovědi pana S. podrobně zabývá.

Nad rámec shora uvedeného je potřebné upozornit na skutečnost, že důvodnost prvního žalobního bodu je v další části žaloby ve své podstatě vyvracena samotným žalobcem. Žalobce v žalobě konkrétními námitkami brojí proti konkrétním závěrům žalovaného při hodnocení jednotlivých důkazů. Takto by žalobce žalobu nemohl formulovat, pokud by žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí neuvedl žádné vlastní závěry, jak se snažil žalobce v prvním žalobním bodu tvrdit.

Soud neshledal důvodným ani druhý žalobní bod.

Ústavní soud v usnesení ze dne 11.11.2002, sp.zn. IV.ÚS 154/02 (usnesení je dostupné na <http://nalus.usoud.cz>), dospěl k závěru, že *„se nelze ztotožnit s námitkou, že stojí-li proti sobě dvě odlišné výpovědi - obžalovaného a poškozené, přičemž další důkazy ve věci nelze provést, je třeba vždy rozhodnout ve prospěch obžalovaného v souladu se zásadou in dubio pro reo. Uplatnění této zásady je na místě, pokud soud po vyhodnocení všech v úvahu přicházejících důkazů dospěje k závěru, že není možné se jednoznačně přiklonit k žádné ze dvou rozporných výpovědí nebo k žádné ze skupiny odporujících si důkazů, takže zůstávají pochybnosti o tom, jak se skutkový děj odehrál. Pokud však soud po vyhodnocení takovéto důkazní situace dospěje k závěru, že jedna z výpovědí nebo jedna ze skupiny výpovědí je pravdivá, že její věrohodnost není ničím zpochybněna a úvahy vedoucí k tomuto závěru zahrne do odůvodnění svého rozhodnutí, nejsou splněny podmínky pro uplatnění zásady "v pochybnostech ve prospěch", neboť soud pochybnosti nemá“.*

Soud se se závěrem Ústavního soudu zcela ztotožňuje a konstatuje, že v případě žalobce nebylo namístě aplikovat žalobcem namítanou zásadu „v pochybnostech ve prospěch obviněného“, neboť v případě žalobce provedené důkazy po jejich vyhodnocení tvoří dostatečně jednoznačný, vzájemně provázaný a vnitřně nerozporný systém dílčích informací, které nahlíženy jako celek nemohou vést k jinému závěru, než že se žalobce vytýkaného jednání dopustil.

Předně je nezbytné vyvrátit správnost tvrzení žalobce o tom, že skutková verze případu nastíněná svědkyní J. stojí osamoceně oproti skutkové verzi vyplývající z výpovědi žalobce, kterou mají podporovat výpovědi svědků I. O., Š., H. a S.

Svědkyně J. vypověděla, že k dopravní nehodě došlo na nájezdu do křižovatky s kruhovým objezdem před obchodním centrem Globus ve směru jízdy od obce Karlovy Vary – Doubí, kde při zastavení do zadní části jejího vozidla Škoda Octavia narazil motocyklista. Motocyklista z místa dopravní nehody odjel. Ačkoli svědkyně měla v úmyslu původně jet na mycí linku u zmíněného obchodního centra, vydala se za ním. V průběhu jízdy telefonicky kontaktovala svého přítele pana H., který jí doporučil, aby zavolala policii. S ohledem na způsob jízdy motocyklisty jí připadalo, že je opilý. Svědkyně dvakrát telefonicky kontaktovala policii, které popsala směr jízdy motocyklisty a sdělila jí registrační značku motocyklu. Postupem času dorazila až k penzionu Ehila, kam motocyklista zajel do dvora. Zastavila na ulici před jeho vjezdem, vystoupila z vozidla a šla do dvora za motocyklistou. Když vešla do dvora, viděla, zde asi čtyři dělníky a nějakou paní. Dělníci se jí ptali, zda jde za nimi, ona odpověděla, že jde za pánem a ukázala na muže, který přijel na motocyklu. V té době byl motocykl vzdálen od vjezdu asi 50 metrů. Když šla k němu, viděla, že muž drží

motocykl a staví jej na stojánek, pak viděla, že si muž sundává přilbu. Po sundání přilby v motocyklistovi poznala žalobce. Po dalším telefonátu příteli a na policii dorazil pan H. a policie. Žalobce odmítl dechovou zkoušku.

Skutkovou verzi případu nastíněnou svědkyní podporuje zaprvé svědecká výpověď pana H. Svědek H. ve své svědecké výpovědi potvrdil, že mu svědkyně telefonovala, sdělila mu, že do jejího vozidla na kruhovém objezdu naboural motocyklista, že tento z místa nehody odjíždí, ona že jede za ním, že motocyklista kličkuje, jako by byl pod vlivem alkoholu. Svědkyně mu nadiktovala registrační značku motocyklu, kterou si zapsal. Řekl jí, ať zavolá policii. Na základě dalšího telefonátu také on dorazil k penzionu Ehila. Viděl, že vozidlo svědkyně má poškozený nárazník a že je na něm otěr modré barvy. Jím zapsaná registrační značka motocyklu byla shodná s ním dříve zapsanou. Svědek šel k motocyklu, který si nafotil a sáhl přitom na motor motocyklu, který byl horký. Žalobce předložil policii doklady včetně dokladů od motocyklu. Doklady vyndal z taštičky, kterou měl přes rameno. Žalobce odmítl dechovou zkoušku. Žalobce měl na sobě koženou bundu.

Zadruhé, svědecká výpověď svědka policisty V., který uvedl, že k penzionu Ehila dorazil s kolegou na základě oznámení paní J. Ze žalobce byl silně cítit alkohol. Provedení dechové zkoušky a odběru krve žalobce odmítl. Svědek se byl podívat na motocykl, který měl na přední straně oděrky.

Zatřetí, svědecká výpověď svědka policisty B., který vypověděl, že byli s kolegou vysláni k penzionu Ehila na základě oznámení svědkyně o tom, že do ní u Globusu naboural někdo na motocyklu do automobilu, že jej pronásledovala a že tento následně zajel do předmětného objektu. Žalobce odmítl provedení dechové zkoušky i lékařské vyšetření. Ze žalobce byl cítit alkohol, vrávoral, špatně artikuloval. Svědek na automobilu svědkyně viděl lehké odření zadního nárazníku. Motocykl prohlížel na místě, byl odřený na obou bocích. Na nárazníku vozidla svědkyně byl otěr modré barvy a motocykl měl modrý přední blatník.

Začtvrté protokol o nehodě v silničním provozu, ve kterém bylo v části označené slovy „popis stop pokračování:“ uvedeno, že na motocyklu značky Peugeot, je odřený přední blatník, který je modré barvy. Na osobním automobilu Škoda Octavia, je lehce odřený zadní nárazník, na kterém je modrý lak. Tento byl sejmут pro případnou expertizu. Odebrání laku z motocyklu žalobce odmítl.

Ačkoli žádný z těchto čtyř zmíněných důkazů není důkazem přímým, který by přímo prokazoval účast předmětného motocyklu na dopravní nehodě a její způsobení žalobcem, jedná se o důkazy, které osvědčují pravdivost a věrohodnost svědecké výpovědi paní J., resp. že se skutkový děj udál tak, jak svědkyně vypověděla.

V této souvislosti se lze ptát, jaký jiný důvod měla svědkyně pro změnu cíle své cesty, z jakých důvodů v průběhu jízdy telefonicky kontaktovala svědka H. a policii, jak mohla zjistit registrační značku motocyklu a sdělit ji svědkovi H. ještě před tím než se oba dostavili k penzionu Ehila a motocykl mohli vidět, proč se po příjezdu svědkyně k penzionu Ehila v místě nacházel žalobce, který u sebe měl doklady od motocyklu, z jakého důvodu při výpovědi svědkyně o tom, že motocyklista jevil při jízdě známky opilosti byl ze žalobce silně

cítit alkohol a jevil známky požití alkoholu, jaký důvod měl žalobce pro to, aby odmítl provedení dechové zkoušky a odběru vzorku z předmětného motocyklu, a v neposlední řadě, proč byl na zadním nárazníku vozidla svědkyně otěr modré barvy za situace, kdy přední blatník předmětného motocyklu byl také modrý, a proč byl motor motocyklu teplý. Teprve jasné odpovědi na tyto otázky by byly způsobily vyvrátit pravdivost a věrohodnost řetězce vzájemně do sebe zapadajících důkazů. Odpovědi na tyto otázky nelze v provedených důkazech nalézt.

Namítal-li žalobce, že svědkyně byla při své výpovědi ovlivněna negativními zkušenostmi se žalobcem, nemá soud za to, že by toto obecné konstatování žalobce, bylo způsobilo nastíněný řetězec důkazů jakkoli znevěrohodnit. Ze žádné zjištěné skutečnosti ani náznakem nevyplývá, že by snad svědkyně celou událost například formálně v neprospěch žalobce zinscenovala, či že by například z více v úvahu přicházejících motocyklů a osob zaujatě identifikovala právě předmětný motocykl a žalobce. Nebylo zjištěno, že by se v areálu penzionu Ehila nebo jeho blízkosti nacházelo více motocyklů s blatníkem modré barvy či více osob disponujícími doklady k takovému motocyklu.

Ze skutečnosti, že žalobce odmítl dát souhlas k odběru vzorku laku z předmětného motocyklu, samozřejmě přímo nedokládá vinu žalobce, avšak jeho vyjádření ve vztahu k ostatním důkazům dokresluje věrohodnost řetězce důkazů, tedy to, že se skutkový děj odehrál tak, jak vypověděla svědkyně J. Žalobce věrohodným způsobem nevysvětlil, jaký zásadní důvod mu bránil v poskytnutí vzorku laku za situace, kdy tvrdil, že dopravní nehodu nezpůsobil.

Zmíněnými důkazy byla prokázána jak účast předmětného motocyklu na dopravní nehodě, tak skutečnost, že motocykl řídil žalobce.

Účast motocyklu na dopravní nehodě je potvrzena svědeckou výpovědí paní J., která motocykl sledovala a identifikovala neprodleně po svém příjezdu k penzionu Ehila, svědeckou výpovědí pana H., který na místo dorazil se zapsanou jeho registrační značkou, kterou mu předtím svědkyně telefonicky sdělila, a který ověřil, že motor motocyklu je horký, tj. musel být v provozu, tak výpověďmi svědků V., B. a protokolem o nehodě v silničním provozu, ze kterých vyplývá svědkyní předestřenému průběhu nehody odpovídající poškození jejího vozidla a předmětného motocyklu, když i otěr barvy na blatníku vozidla svědkyně byl barvy modré jako blatník předmětného motocyklu. Vzhledem k tomu, že nebylo prokázáno, že by se v areálu penzionu Ehila nebo jeho okolí nacházel podobný motocykl, je zcela vyloučena možnost, aby za takto zjištěného skutkového stavu se dopravní nehody tento motocykl neúčastnil, tj. mohl být zaměněn s jiným.

Skutečnost, že předmětný motocykl v místě a čase nehody řídil žalobce je potvrzena svědeckou výpovědí paní J., která motocyklistu, jevícího známky požití alkoholu, od místa nehody sledovala až k penzionu Ehila, neprodleně do objektu vstoupila a po sundání helmy v motocyklistovi poznala žalobce, tak výpověďmi svědků H., V. a B., kteří po příjezdu k penzionu Ehila zde našli osobu jevící známky požití alkoholu, mající na sobě koženou bundu, o které žalobce tvrdí, že byla jinak k volně dispozici k jízdě s motocyklem, disponující technickým průkazem k motocyklu a odmítající jak provedení dechové zkoušky či vyšetření

krve za účelem zjištění míry ovlivnění alkoholem, tak odběr vzorku z předmětného motocyklu. Vzhledem k tomu, že nebylo prokázáno, že by se v areálu penzionu Ehila nebo jeho okolí nacházela osoba, která by byla zaměnitelná s motocyklistou, je zcela vyloučena možnost, aby za takto zjištěného skutkového stavu se dopravní nehody dopustil někdo jiný než žalobce.

Pokud jde o námitku žalobce, že není vyloučeno, že motocykl řídil někdo jiný, kdo mohl vjet do předmětného objektu a zmizet svědkyni z dohledu mezi tím, než zaparkovala a do objektu vstoupila, má soud za nedůvodnou. Svědkyně J. vypověděla, že „*zastavila na ulici před vjezdem, vystoupila z vozidla, a šla do dvora za motocyklistou*“. Z výpovědi svědkyně nevyplývá, že by zastavila daleko od předmětného objektu, že by dlouho parkovala. Svědkyně navíc vypověděla, že viděla, jak motocyklista staví motocykl na stojánek a sundává si přilbu. Po jejím sundání v motocyklistovi poznala žalobce. Tvrzení žalobce je tak v přímém rozporu s výpovědí této svědkyně, o věrohodnosti jejíž výpovědi není s ohledem na shora uvedené skutečnosti důvod pochybovat.

Nevěrohodnou je naopak skutková verze reality nastíněná žalobcem, že vzhledem k tomu, že mu byla zima, oblékl si koženou bundu, která byla pověšena na řídítkách motocyklu a v jejíž kapse bývá technický průkaz k motocyklu, a teprve pak, tak do deseti minut měla na místo dorazit paní J. Pokud by totiž mělo být pravdivým tvrzení žalobce, musel by nejprve do areálu dorazit údajný jiný motocyklista, musel by zde odstavit motocykl, sundat si přilbu a také si sundat koženou bundu, obojí položit na motocykl, poté z místa nikým nepozorován odejít, poté by na místo musel dorazit žalobce, venku by mu musela začít být zima, poté by si musel obléci koženou bundu, v této venku nějakou dobu pobývat, když žalobce nevypověděl, že by svědkyně do areálu dorazila hned po oblečení si bundy, a teprve pak by do objektu dorazila svědkyně. Za této situace by musela svědkyně dorazit do objektu s velkým časovým zpožděním a zastavila-li na ulici před vjezdem, nelze takovou časovou prodlevu nijak vysvětlit. S ohledem na již konstatovanou věrohodnost výpovědi svědkyně má soud za to, že by bylo naprosto nadbytečné provádět ohledání místa za účelem zjištění, zda se skutkový děj mohl odehrát podle nevěrohodné skutkové verze nastíněné žalobcem.

Dále je nezbytné konstatovat, že skutkovou verzi nastíněnou žalobcem, resp. tvrzenou nemožnost přítomnosti žalobce v místě a čase dopravní nehody nepotvrzují svědecké výpovědi pánů I.O., Š. a H.

Svědék I.O. vypověděl, že jej byl žalobce zkontrolovat mezi 11:30 až 12 hodinou a že mu žalobce ve 13 hodin donesl pivo. Poté mu měl žalobce v 15 hodin přinést peníze. Na otázku, zda byl žalobce celé odpoledne v objektu, svědek vypověděl, že ano, nikam nedojížděl, svědek by slyšel motocykl.

Svědék Š. vypověděl, že se žalobce od 12 hodiny nebo od 12:30 hodin pohyboval po dvoře, několikrát za nimi byl nebo na ně koukal z okna. Na otázku, zda byl žalobce v areálu celé odpoledne, svědek odpověděl, že jej to odpoledne několikrát viděl.

Svědék H. vypověděl, že kolem 12 hodiny nebo 12:30 hodin jim žalobce donesl kávu. Po patnácté hodině se žalobcem telefonovali. Dále doplnil, že žalobce průběžně žalobce viděl,

jak se pohybuje po zahradě a že kontroloval a kritizoval práci ostatních, což měl činit průběžně po celý den.

Žádná ze svědeckých výpovědí nevylučuje možnou přítomnost žalobce v místě a čase dopravní nehody. Žádný ze svědků nepotvrdil, že by žalobce viděl či sním mluvil ve 14:20 hodin. Přítomnost žalobce v rozhodnou dobu v areálu penzionu Helia tak nebyla potvrzena. Pouhá obecná vyjádření svědků, že žalobce průběžně viděli, nedokládá, že jej viděli právě v době okolo 14:20 hodin. Výpověď svědka I.O. je navíc v rozporu se svědeckou výpovědí pana H., neboť pokud svědek opírá svoji domněnku o tom, že žalobce se celé odpoledne nacházel v předmětném objektu, o skutečnost, že neslyšel motocykl, pak nelze vysvětlit, jak je možné, že byl motor motocyklu horký. Tato skutečnost svědčí o tom, že svědek neměl souvislý přehled o tom, co se v předmětném areálu v průběhu odpoledne děje.

Pokud jde o svědeckou výpověď pana S., byla tato správními orgány shledána nevěrohodnou. Žalovaný se se závěrem prvoinstančního orgánu ztotožnil. Prvoinstanční orgán v odůvodnění prvoinstančního rozhodnutí na stranách 8 až 9 podrobným způsobem upozornil na konkrétní rozpory jeho výpovědi a na základě nich dospěl k závěru, že *„považuje tuto výpověď za účelovou, kdy se svědek M.S. svým tvrzením snaží pomoci M.O. před postihem, nebo se M.S. spletl ve dni, kdy měl s motocyklem jezdit“*.

Svědka S. vypověděl, že si kolem 12:30 až 13 hodin v předmětném objektu vypůjčil předmětný motocykl, na kterém nebo poblíž něho byla koženková zimní bunda, ve které bývají i doklady a klíče od motocyklu, byla zde i přilba. V průběhu dne byl také u obchodního domu Globus, kde byl na obědě. Účastníkem žádné dopravní nehody nebyl. Někdy mezi čtrnáctou až patnáctou hodinou zajel do objektu penzionu, motocykl odstavil před garáží, sundal si bundu a přilbu, tyto věci nechal na motocyklu a odešel.

Soud se ztotožňuje s posouzením nevěrohodnosti této výpovědi. Ač svědkové I.O., Š. a H. vypověděli, že sledovali dění v předmětném objektu, nikdo z nich nevypověděl, že by svědka viděl. Ač byla jednoznačně prokázána účast předmětného motocyklu na dopravní nehodě, svědek vypověděl, že účastníkem dopravní nehody nebyl. Výpověď svědka je tak v rozporu se všemi důkazy účast motocyklu na dopravní nehodě potvrzujícími. Výpověď svědka je taktéž v rozporu s výpovědí svědkyně J., která vypověděla, že po sundání helmy v motocyklistovi nepoznala pana S. nýbrž žalobce. Soud se proto se správními orgány ztotožňuje s hodnocením svědecké výpovědi pana S. jako nevěrohodné.

Ve správním řízení nedošlo k porušení ustanovení § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, podle kterého nevyplývá-li ze zákona něco jiného, postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonu s požadavky uvedenými v § 2. Stav věci byl zjištěn v takovém rozsahu, o němž nejsou důvodné pochybnosti, správní orgány správně vyhodnotily pro rozhodnutí podstatné důkazy, provedení dalších důkazů nebylo ke zjištění skutkového stavu třeba, a proto námitky žalobce nejsou důvodné.

Podle věty třetí ustanovení § 71 odst. 2 s.r.s. může žalobce rozšířit žalobu o další žalobní body jen ve lhůtě pro podání žaloby. Lhůta pro podání žaloby je upravena

v ustanovení § 72 odst. 1 s.ř.s., podle kterého lze žalobu podat do dvou měsíců poté, kdy rozhodnutí bylo žalobci oznámeno doručením písemného vyhotovení nebo jiným zákonem stanoveným způsobem, nestanoví-li zvláštní zákon lhůtu jinou. Napadené rozhodnutí bylo žalobci doručeno dne 18.11.2011, a proto lhůta pro podání žaloby uplynula dne 18.1.2012. Vzhledem k tomu, že žalobce uplatnil třetí a čtvrtý žalobním bod teprve v replice k vyjádření žalovaného podané dne 4.5.2012, jedná se o žalobní body uplatněné po uplynutí lhůty pro podání žaloby. Z pohledu těchto opožděně podaných žalobních bodů proto soud nemohl přezkoumat zákonnost napadeného rozhodnutí.

Soud neshledal žádný ze žalobcem uvedených žalobních bodů důvodným, a proto žalobu podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl, neboť není důvodná.

Podle § 60 odst. 1 s.ř.s. by měl právo na náhradu nákladů řízení žalovaný, když měl ve věci plný úspěch. Jelikož se žalovaný vzdal práva na náhradu nákladů řízení, rozhodl soud, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud (§ 12 odst. 1, § 102, § 106 odst. 2 a 4 s.ř.s.).

V Plzni dne 21. května 2012

Mgr. Alexandr Krysl, v.r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
Lenka Kovandová